



## TLAČOVÉ KOMUNIKÉ Č. 179/22

V Luxemburgu 9. novembra 2022

Rozsudok Všeobecného súdu vo veci T-158/21 | Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe/Komisia

### **Všeobecný súd potvrdzuje oznámenie Komisie, ktorým odmietla prijať opatrenia požadované európskou iniciatívou občanov „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe“**

*Opatrenia, ktoré už Únia prijala na účely zdôraznenia významu regionálnych alebo menšinových jazykov a podpory kultúrnej a jazykovej rozmanitosti, postačujú na dosiahnutie cieľov tejto iniciatívy*

Žalobca, Citizens' Committee of the European Citizens' Initiative „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe“, predložil Európskej komisii žiadosť o registráciu návrhu európskej iniciatívy občanov (ICE) s názvom „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe“.<sup>1</sup>

Tento návrh vyzýval Európsku úniu, aby prijala súbor aktov na zlepšenie ochrany príslušníkov národnostných a jazykových menšín a na posilnenie kultúrnej a jazykovej rozmanitosti v Únii.

Po zaregistrovaní návrhu ICE Komisiou<sup>2</sup> a po tom, čo táto ICE získala na svoju podporu dostatočný počet podpisov, predstavil žalobca dotknutú ICE Komisii. V nadväznosti na stanovisko Európskeho parlamentu k tejto ICE<sup>3</sup> prijala Komisia 14. januára 2021 oznámenie<sup>4</sup>, ktorým odmietla prijať opatrenia požadované v ICE, pričom medzi deviatimi návrhmi boli predovšetkým tieto:

- odporúčanie Rady o ochrane a podpore kultúrnej a jazykovej rozmanitosti Únie (návrh 1),
- rozhodnutie alebo nariadenie Parlamentu a Rady s cieľom vytvoriť centrum jazykovej rozmanitosti v oblasti regionálnych a menšinových jazykov financované Úniou a zamerané na podporu rozmanitosti na všetkých úrovniach (návrh 3),
- zmena právnych predpisov Únie s cieľom zabezpečiť takmer rovnaké zaobchádzanie s osobami bez štátnej príslušnosti a občanmi Únie (návrh 6), a

<sup>1</sup> V súlade s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 211/2011 zo 16. februára 2011 o iniciatíve občanov (Ú. v. EÚ L 65, 2011, s. 1), ktoré bolo s účinnosťou od 1. januára 2020 zrušené a nahradené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/788 zo 17. apríla 2019 o európskej iniciatíve občanov (Ú. v. EÚ L 130, 2019, s. 55).

<sup>2</sup> Rozhodnutie Komisie (EÚ) 2017/652 z 29. marca 2017 o navrhovanej iniciatíve s názvom „Menšinový balíček – milión podpisov za rozmanitosť v Európe“ (Ú. v. EÚ L 92, 2017, s. 100).

<sup>3</sup> Uznesenie Parlamentu (2020)2846(RSP), P9\_TA-PROV (2020)0370, zo 17. decembra 2020.

<sup>4</sup> Oznámenie Komisie C(2021) 171 final, zo 14. januára 2021.

– zmena smernice „o audiovizuálnych mediálnych službách“<sup>5</sup> s cieľom zabezpečiť slobodné poskytovanie služieb a prijímanie audiovizuálneho obsahu v regiónoch, kde bývajú národnostné menšiny (návrh 8).

Všeobecný súd svojím rozsudkom **zamieta žalobu** žalobcu, **ktorou sa domáhal zrušenia oznámenia Komisie**. Táto vec tak poskytuje Všeobecnému súdu príležitosť na jednej strane spresniť, že s výhradou dodržania požiadaviek vyplývajúcich z nariadenia 2019/788 neukladá zásada rovnosti zaobchádzania Komisii povinnosť zorganizovať rovnaký počet stretnutí s organizátormi každej ICE a na druhej strane uplatniť riešenie prijaté Súdny dvorom, pokiaľ ide o práva priznané iba občanom Únie, v rozsudku *Préfet des Gers a Institut national de la statistique et des études économiques*<sup>6</sup>.

### Posúdenie Všeobecným súdom

V prvom rade Všeobecný súd uvádza, že Komisia, pokiaľ ide o napadnuté oznámenie, dodržala **povinnosť odôvodnenia. S prihliadnutím na opatrenia, ktoré už inštitúcie Únie prijali v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje dotknutá ICE**, a na jej dohľad nad vykonávaním uvedených opatrení **sa domnievala, že v tomto štádiu nebol potrebný žiadny ďalší právny akt na dosiahnutie cieľov sledovaných touto ICE**.

V druhom rade Všeobecný súd zdôrazňuje, že v súlade so **zásadou rovnosti zaobchádzania** sa počet stretnutí, ktoré Komisia uskutoční s organizátormi ICE, môže líšiť najmä v závislosti od povahy alebo komplexnosti ICE, takže Komisia nie je povinná zorganizovať rovnaký počet stretnutí s organizátormi každej ICE.

V treťom rade Všeobecný súd rozhodol, že Komisia sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, pokiaľ ide o preskúmanie návrhov 1, 3, 6 a 8 dotknutej ICE.

Pokiaľ ide o **návrh 1**, Komisia v napadnutom oznámení na účely odôvodnenia svojho odmietnutia prijať opatrenie uvedené v tomto návrhu správne uvádza Chartu Rady Európy<sup>7</sup>. Skutočnosť, že Únia nie je zmluvnou stranou tejto charty, nepreukazuje, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keďže žalobca nespochybnuje, že Únia na tento text pravidelne odkazuje ako na právny nástroj definujúci usmernenia týkajúce sa ochrany a podpory regionálnych alebo menšinových jazykov. Navyše skutočnosť, že niektoré členské štáty ju ešte nepodpísali alebo neratifikovali, je na účely posúdenia opatrenia Únie v tejto oblasti irelevantná. Rovnako nemožno od Komisie vyžadovať, aby pri preskúmaní ICE zohľadnila len akty Únie, ktoré sa týkajú všetkých členských štátov a osôb dotknutých touto ICE. Okrem toho nie je dôležité, že akt posudzovaný samostatne neumožňuje v celom rozsahu dosiahnuť ciele sledované ICE, pokiaľ všetky akty a opatrenia uvedené Komisiou v jej oznámení môžu spoločne prispieť k dosiahnutiu uvedených cieľov.

Pokiaľ ide o **návrh 3**, Všeobecný súd tiež vychádza z toho, že Komisia sa správne domnievala, že úlohy zabezpečované Európskym centrom pre moderné jazyky Rady Európy (ďalej len „ECML“) a ním sledované ciele a zabezpečované činnosti môžu prispieť k dosiahnutiu cieľov sledovaných týmto návrhom, a posilniť tak povedomie o význame najmä regionálnych alebo menšinových jazykov a podporiť rozmanitosť na rôznych úrovniach.

V tejto súvislosti sa Komisia v napadnutom oznámení správne domnievala, že zachovanie a rozvoj spolupráce s inou medzinárodnou organizáciou v oblastiach zodpovedajúcich oblastiam, ktoré chcel žalobca zveriť centru jazykovej rozmanitosti, a to s ECML, ktorého účastníkmi sa stala väčšina členských štátov Únie a ktoré je úzko prepojené s Radou Európy, môže prispieť k dosiahnutiu cieľov sledovaných návrhom 3 a zamedziť zdvojeniu úsilia a zdrojov.

Pokiaľ ide o **návrh 6**, keďže cieľ sledovaný týmto návrhom spočíva v rozšírení práv spojených s občianstvom na osoby bez štátnej príslušnosti a ich rodiny, ktoré žili celý svoj život v krajine svojho pôvodu, Všeobecný súd

<sup>5</sup> Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica „o audiovizuálnych mediálnych službách“) (Ú. v. EÚ L 95, 2010, s. 1).

<sup>6</sup> Rozsudok z 9. júna 2022, *Préfet du Gers a Institut national de la statistique et des études économiques*, [C-673/20](#) (pozri tiež TK č. [98/22](#)).

<sup>7</sup> Európska charta regionálnych alebo menšinových jazykov Rady Európy z 5. novembra 1992 (Séria európskych zmlúv – č. 148).

pripomína, že štátna príslušnosť členského štátu je nevyhnutnou podmienkou na to, aby určitá osoba mohla nadobudnúť a zachovať si postavenie občana Únie a požívať všetky s tým súvisiace práva. Podľa už citovaného rozsudku Préfet du Gers a Institut national de la statistique et des études économiques teda nemožno práva spojené s postavením občana rozšíriť na osoby, ktoré nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu. Komisia sa okrem toho správne domnievala, že jej akčný plán týkajúci sa integrácie a sociálnej súdržnosti<sup>8</sup> môže zohľadniť potrebu osôb bez štátnej príslušnosti lepšie sa integrovať do spoločnosti vďaka lepším možnostiam zamestnania a vzdelávania, ako aj lepším sociálnym možnostiam.

Pokiaľ ide o **návrh 8**, Všeobecný súd zdôrazňuje, že smernica „o audiovizuálnych mediálnych službách“ už uľahčuje príjem a retransmisiu audiovizuálnych mediálnych služieb v celej Únii, najmä audiovizuálneho obsahu pochádzajúceho zo susedných členských štátov daného členského štátu, a to v jazykoch, ktoré môžu byť zaujímavé pre osoby patriace k národnostným menšinám žijúcim v tomto členskom štáte. Komisia sa navyše správne domnievala, že dohľad nad uplatňovaním tejto smernice môže prispieť k dosiahnutiu cieľa sledovaného uvedeným návrhom, ktorým je zlepšenie prístupu k audiovizuálnemu obsahu rôzneho pôvodu a rôznych jazykov. Komisia preto mohla oprávnenne dospieť k záveru, že na dosiahnutie cieľa sledovaného návrhom 8 nebola potrebná žiadna zmena vyššie uvedenej smernice.

**UPOZORNENIE:** Žalobou o neplatnosť sa možno domáhať zrušenia aktov inštitúcie Únie, ktoré sú v rozpore s právom Únie. Za určitých podmienok môžu členské štáty, európske inštitúcie a jednotlivci podať žalobu o neplatnosť na Súdny dvor alebo na Všeobecný súd. Ak je žaloba dôvodná, akt sa zruší. Dotknutá inštitúcia je povinná vykonať nápravu, pokiaľ ide o prípadnú právnu medzeru, ktorá vznikla v dôsledku zrušeného aktu.

**UPOZORNENIE:** Odvolanie proti rozhodnutiu Všeobecného súdu obmedzujúce sa len na právne otázky možno podať na Súdny dvor do dvoch mesiacov od jeho doručenia.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Všeobecný súd.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Zostaňte v spojení!



<sup>8</sup> Oznámenie Komisie Európskemu parlamentu, Rade, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov s názvom „Akčný plán pre integráciu a začlenenie 2021 – 2027“ [COM(2020) 758 final].